

dem, har han gjort sig berettiget til at modtage denne Hjælp. Men hvis han tilvender sig det paa anden Maade end netop ved den lovbestemte Dpoffrelse, saa har han tilknyttet sig det, og det var det, vi vare enige om ikke burde finde Steb. At Sikkerhedsmidler mod den Slags Bedragerier maa ligge i Kasserens Indretning og Kontrolten, er jo aabenbart, og jeg tror ogsaa, at, dersom man gik i den Retning, jeg før nævnte, med Hensyn til Kasserens Indretning, vilde man i ikke ringe Grad have forhindret, at noget Saadant kunde fremkomme. Dernæst yttrede det ærede Medlem, at Kasserne maatte staa paa en vis nogenlunde god Fod og maatte kunne gjøre Noget selv, han sagde ikke, at de skulde bære sig selv uden Tilskud, men at de maatte i alt Fald være naaet til en vis Betydning. Sa, det kan jeg tilbøielig indrømme, skjøndt jeg ikke ganske ser den absolute Nødvendighed af en saadan Forudsætning; men jeg indrømmer det, fordi jeg er i i det heldige Tilfælde at kunne henvise til de Kasser, som allerede findes; der er en stor Del af dem, som befinde sig i en ret ønskelig Tilstand. Jeg kender endog en Alderdomsforplejningskasse i Sylland, som allerede er naaet saa vidt, at den udbetaler Alderdomsforplejelse; den har altsaa bestaaet i en 25—30 Aar og bestaar meget godt. Derimod kan jeg ikke negte, at jeg, som jeg før udtalte, tror, at de Forhold, hvorunder en stor Del af vore Arbejdere leve, ere saadanne, at man ikke i Almindelighed kan sige til dem: Dværet overalt Syge- og Alderdomsforplejningskasser, søg at bringe dem i et vist Flor, i en vis solid Tilstand, og naar de ere naaede saa vidt, skulle vi hjælpe, thi da vilde de Folk sige: nei Tak! naar vi først ere komne saa vidt, skulle vi nok hjælpe os selv. Jeg tror, at Hjælpen maa komme tidligere, for at Sagen kan komme igennem; om Hjælpen da maatte senere kan undværes, er et Fremtidsspørgsmaal, som til den Tid kan afgjøres. Det ærede Medlem gjorde en Del Bemærkninger til §§ 3 og 4, som jeg ogsaa med saa Ord skal omtale. Blandt Andet kom han ogsaa til at udtale dette om Ret til Understøttelse. Man synes i det Hele taget at have ordt ved at kunne gaa ind paa, at et trængende Individ overhovedet under noget som helst Forhold skal have Ret til Understøttelse. Jeg kan ikke forstaa, at man ved at give et Individ Ret til Understøttelse giver det Nogetsomhelst, som det ikke i dette Dieblit har. Der staa i Grundloven: Den, der ikke kan ernære sig eller Sine, er berettiget til at erholde Hjælp af det Offentlige. (Ngers Lev: Læs Nefsen). Jeg har netop Brug for Nefsen ved de Betragtninger, jeg vil fremsætte, og jeg skulde derfor, selv om det ærede Medlem ikke havde opfordret mig dertil, dog have læst Nefsen af Paragrafen. Man synes nemlig hidtil i alt Fald i Almindelighed at have opfattet Betingelserne, som ere knyttede til

denne Ret, paa den Maade, at denne Ret kun er en Ret til at faae Hjælp igennem det offentlige Fattigvæsen, med de dertil knyttede Følger, men derom staaer der Intet i Grundloven, og det er netop derfor, jeg vil læse Slutningen af Paragrafen. Det hedder deri: „dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde. Der er udtrykkelig talt om Lovene i Flertallet, men hvorfor vilde man tale om Lovene i Flertallet; naar man mente den offentlige Fattiglov, naar man mente, at Retten til at blive hjulpen kun alene kunde fyldstgjøres af det offentlige Fattigvæsen? Jeg tror, at de, der have skrevet Grundloven, have set, at Lovene vilde paabyde forskellige Bestemmelser for de forskellige Klasser af Fattige, og at enhver Fattig maatte rette sig efter de for hans Afdeling foreskrevne Bestemmelser. Derfor have de sat dette Ord i Flertallet og ikke i Enkelttallet, hvad der vilde have været meget rigtigt, dersom det var det offentlige Fattigvæsen alene, der var Tale om. Jeg kan saaledes ikke Andet end fastholde, at, naar der er Tale om at give Individerne Ret til at opbære en Understøttelse, saa giver man dem ikke en Smule mere, end hvad der staaer i Grundloven, hvad selve Rettsbegrebet angaar; men det, at man forandrer den Maade, hvorpaa man hidtil har hjulpet, fra at være et offentligt Fattigvæsen til at være et frit, der meddeleer Understøttelse uden at knytte Indskrænkninger i politiske og borgerlige Rettigheder dertil, strider ikke mod Grundlovens § 84, saaledes som en Offe-Jurist forstaaer at læse den. Flere ærede Lædere og særlig ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, nævnte, at der i § 3 burde sættes Aldergrændser, som maatte være naaede, førend Individerne kunde indtræde i den Ret, som Paragrafen omhandler. Vor ærede Ordfører udtalte ogsaa derom, at det mulig kunde indsettes saadanne Aldergrændser, og jeg vil for øvrigt sige det Samme, skjøndt jeg helst ønskede, at vi kunde ordne Sagen paa den Maade, at selve Kassen fik en saadan Indretning, at dens Love satte de fornødne Aldergrændser, og at kun de Kasser, som havde Love, der indeholdt disse bestemte Betingelser, kunde være Gjenstand for § 3. Jeg tror, at det var en mere heldig Maade at ordne Forholdet paa end den anden, men det er i øvrigt Aldergrændser i begge Tilfælde. Der er i § 3 af det foreliggende Lovforslag opført nogle Tal, som skulde vise, hvilken højeste Indtægt de Individer maatte have, som overhovedet kunde blive Gjenstand for § 3. Disse Tal have været underkastede megen Kritik, og Nogle have fundet, at der indenfor disse Tal kunde skule sig næsten alt Muligt. Hvis det er Tilfældet, beklager jeg det, og saa skal jeg være med at gjøre disse Tal om, thi Meningen med dem har jo aabenbart været den, at kun saadanne Individer kunde faae Statsunderstøttelse, som vare